

Nummer 6	15. Marts 1907.	56. Aargang

Guds Regering.

(Af Præsident John Taylor.)

---

1. Kapitel.

Guds Rige er det samme som Guds Regering paa Jorden og i Himlen. Jorden og alle Planetsystemer regeres af Herren. De opholdes ved hans Almagt, og støttes, styres og beherskes efter hans Behag. Det siges, at „ved ham blev alle Ting skabte, der ere i Himlen og paa Jorden, synlige og usynlige, det være sig Troner eller Herredømmer eller Fyrstendømmer eller Magter; alle Ting ere skabte ved ham og til ham. Og han er for alle Ting, og alle Ting bestaa ved ham." (Col. 1:16-17.) Dersom alle Ting, synlige og usynlige, ere skabte ved ham og for ham, saa opholder han og raader over alle Verdener, vi kende noget til, indbefattende den Jord, vi bebo.* Hvis han styrer dem, ere de under hans Herredømme, underkastede hans Love, og beherskede efter hans Villie og Almagt.

Dersom Planeterne bevæge sig smukt og i fuldstændig Orden i deres Baner, da er den Skønhed og Orden Resultatet af den Intelligens og Visdom, han er i Besiddelse af. Om vi paa denne Jord have Dag og Nat, Sommer og Vinter, Foraar og Høst, tilligemed Aarets forskellige Omskiftelser, saa er denne Regularitet, Skønhed, Orden og Harmoni Resultatet af Guds Visdom.

* Jeg ønsker, at det skulde forstaas, at jeg her skriver til Folk, som tro paa Bibelen. Muligen vil jeg herefter give min Grund til denne Tro; men for nærværende henviser jeg til den hellige Skrift, uden at give Grunden til denne Tro.

Der er to Slags Regering paa Jorden, een med hvilken Mennesket ikke direkte har noget at gøre, og en anden, med hvilken han staar i nær Forbindelse. Den første af disse omfatter kun hvad Gud har skabt, og hans Raadighed og Regering over det skabte; den anden indbefatter Moraliteten, hvori Mennesket selv tager Del. Der er en meget stor Forskel mellem de to, og Sammenstillingen gør langtfra Mennesket Ros; og ihvor meget han end maa føle sig ophøjet over sin Intelligens, vil han dog, naar han ret tænker sig om, føle sig ligesom Job, da han sagde: „Derfor foragter jeg mig nu selv, og angrer det i Støv og Aske." (42:6.)

I Guds Regering er der fuldkommen Orden, Harmoni, Skønhed, Storhed og Højhed. I Menneskets Regering finde vi derimod Forvirring, Uorden, Usikkerhed, Elendighed, Uenighed og Død. I den første ses den allerhøjeste Visdom og Magt; i den anden Uvidenhed, Skrøbelighed og Svaghed. Den første fremviser Guds Kundskab, Lys, Herlighed, Godgørenhed og Intelligens; den anden Menneskets Daarskab, Ringhed, Mørkhed, Uvidenhed og Svaghed. Betragtning af det første opløfter Sjælen, udvider dens Fatteevne, vækker Taknemmelighed i Tanken, og fylder Sjælen med Beundring og livsaligt Haab; Betragtning af den anden bringer Tvivl, Mistillid og Uvished, og fylder Sjælen med Mismod og Ængstelse. Kort sagt, den ene er Guds Værk, og den anden Menneskers. For at fremstille dette Æmne i et klart Lys, vil jeg i Korthed udpege nogle af de vigtigste Træk i de to forskellige Regeringer.

Den første, altsaa, er den, i hvilken Gud har Enevælde, saasom Himlen og Jorden, thi „han regerer i Himlen oventil og paa Jorden nedentil." Det kunde maaske her være passende at sige nogle faa Ord om hans moralske Regering i Himlen. Alt, hvad vi kunne lære om den er saare utydeligt omfattet i den hellige Skrift. Det synes dog, som alt var fuldkommen Orden der; thi „han talede og sagde: Vorde Lys, og der blev Lys; og han gjorde Skilsmisse imellem Lyset og Mørket." Han talede, og Vandene samledes tilsammen, og den tørre Jord kom frem; og Frembringelsen af Fiskene, Fuglene, Dyrene, alt Kryb, og Mennesket var overlagt i Himlen i Guds Raad. Ordet lød: Lader os gøre dette, og det blev gjort. Deraf vil det synes, som om den Regering var fuldkommen i sin Virkning; thi alle Guds Befalinger bleve udførte paa det nøjagtigste. Gud talede, Kaos hørte og adlød, og saaledes blev Verden skabt.

Ligeledes finde vi, at Overtrædelse blev straffet; thi da Satan gjorde Oprør, blev han nedstyrtet af Himmelen tilligemed alle dem, der tog Del med ham deri. Her finde vi altsaa den allerhøjeste Visdom tilkendegivet, og Magten til at gøre den gældende.

Frelsens Plan blev ogsaa lagt for Aartusinder siden. Jesus omtales af Profeterne som „Lammet, slagtet før Verdens Grundvold blev lagt." Denne Jords fremtidige Skæbne er ogsaa bleven forudsagt: at Satan

skal bindes, Verden forgaa og genløses, den celestiale Fremtid, at den skal blive lig et Glashav (skinne), det nye Jerusalems Nedstigning udaf Himmelen, Ugudelighedens Undergang formedelst en Magt fra Himmelen i Forbindelse med en Magt paa Jorden; og en Tid omtales af Johannes, hvor han i Aabenbaringens 5. Kap. 13. Vers siger: „Og hver Skabning, som er i Himmelen, og paa Jorden, og under Jorden, og hvad der er i Havet, og alt hvad der er i dem, hørte jeg sige: ham som sidder paa Tronen, og Lammet være Velsignelse, Pris og Ære og Kraft i al Evighed!" Men jeg vil for nærværende lade dette være og kun sige desangaaende, at alt dette var vel kendt i Guds Raad i Himmelen; thi dersom han gav Profeter Kundskab og Visdom til at vidne om disse Ting, maa han selv have haft denne Kundskab for at kunne give den. „Gud kender fra Evighed alle sine Gerninger" (Apg. 15:18). Gud har altsaa en moralsk Regering i Himlen, og det er den Regerings Udfolding, der tilkendegives i Skabelsens herlige Værk; som Paulus siger: „hans usynlige Væsen, hans evige Kraft og Guddommelighed, beskues fra Verdens Skabelse af og forstaas af hans Gerninger" (Rom. 1:20). Men naar vi tale om Himlen, mene vi ogsaa dermed hele Planetsystemet; thi denne og andre Verdener styres ifølge Principper, der ere uafhængige af Mennesker. Den Magt, hvorved denne Klode drejer sig om sit Midtpunkt, og som styrer Planeterne i deres daglige og aarlige Omgange, ligger udenfor Menneskets Raadighed. Deres Baner og Sfærer ere lagte af Naturens Gud, og ere saa smukt arrangerede og nøjagtigt udregnede, at en Astronom med Bestemthed kan udregne en Planets Stilling Snese af Aar i Forvejen. Og hvo kan betragte uden Beundring disse uhyre Verdener rulle gennem det umaadelige Rum, med en saa voldsom Fart, og dog med nøjagtig Regularitet uden at støde sammen, og saa tænke sig, at de saaledes have bevæget sig i Aartusinder. Vor Jord har sin Dag og Nat, Sommer og Vinter, Sæd og Høst. Vel kan Poeten sige, at de (Stjernerne)

> Medens de skinne, raabe ud,
> Vor Skaber han er Himlens Gud.

Og lad mig her bemærke, hvor forskelligt dette er fra Menneskets Værk. Vi kunne altsaa se Guds Almagt tilkendegivet i deres Styrelse og Bevaring; men naar vi endvidere tænke os, at medens vort Planetsystem bevæger sig i fuldkommen Orden omkring Solen, er der andre Systemer, der ligeledes bevæge sig omkring deres Sole; og at alle disse indbefattende vort Solsystem af Kloder, bevæge sig omkring et andet ubeskrivelig fjernt Midtpunkt; og at disse igen med utallige andre have deres fælles Centrum, om hvilket de bevæge sig, større, herligere og umaadeligere indtil Tal, Storhed og Herlighed tabes for Tanken, og vi bevæges til at udbryde ligesom Profeten: O, Rigdoms Dyb, baade paa

Guds Visdom og Kundskab! Hvor uransaglige ere hans Domme, og hans Veje uudsporlige." (Rom. 11:33.)

Uden videre Henførelser til Jordens Bevægelser og den smukke Orden og Nøjagtighed, der findes i dette herlige Mesterværk, ville vi henvende vor Opmærksomhed lidt paa Skabelsens Værk, som det findes paa vor Jord. Hvers Frembringelse, Bygning og Afpasning for sin egen Sfære er Guds Værk, og de styres ved hans Visdom og Magt uafhængig af Mennesker. I Fuglenes, Dyrenes, Fiskenes, Krybdyrenes, Kornets, Urternes, Planternes og Træernes Forme se vi dette tydeligt fremvist. Ligemeget i hvad Retning vi vende vor Opmærksomhed, den samme Orden og Intelligens viser sig. Fiskene ere særdeles skikkede til det rette Element, Vandet. Fuglene og Dyrene ligeledes til deres Element; Amphibierne til deres. Den fine organiske Sammensætning af deres Legemer, deres Ben, Muskler, Skind, Fjedre, Skal eller Haar, deres Legemsform, deres Levemaade, deres Fødes Beskaffenhed, og deres nøjagtige Afpasning til de forskellige Elementer og Klimater de leve i, ere alle synlige Beviser paa Kundskab, Overvejelse, Intelligens og Magt. Lad os bemærke et Tilfælde. Kast en Fugl, et Dyr eller Menneske i Vand og hold det under en Stund, og det vil snart dø. Tag en Fisk ud af Vandet, og den dør; dog er hver glad og tilfreds og lystig bevæge sig i sit rette Element. Løft et Menneske, Dyr eller en Fisk op i Luften, og lad dem falde ned paa Jorden, og de ville støde sig tildøde. Men Fuglen med sine Vinger, lette Ben og skrøbelige Legeme, er særlig skikket til det lette Element, hvori den bevæger sig, og den føler sig hjemme der, medens Mennesker og Dyr ere tilfredse med at dvæle paa Jorden. Deres Levemaade, Føde, Bedækning, Fordøjelse, og hele Organisme, ere alle særlig afpassede til deres Opholdssteder i de forskellige Zoner. Tag Rensdyret og Isbjørnen til de hede Zoner, og de ville ikke trives der, men muligvis dø. Eller flyt Elefanten, Løven og Tigeren til Island og Grønland, og slip dem løs til at sørge for sig selv, og de ville selvfølgelig ogsaa snart omkomme.

Lader os nu betragte deres Legemsbygning lidt. Hver af dem har den fornødne Styrke i Muskler og Bevægelighed efter sin Stilling, Trang eller de Farer, den er udsat for; og der er Skønhed, Symetri og Fuldkommenhed i alle Guds Værker, der er umulig for den menneskelige Intelligens at efterligne. En Kunstner anses som højt begavet, hvis han efter mange Aars Øvelse kan efterligne til en høj Grad af Fuldkommenhed nogen af disse Ting enten paa Lærred eller i Marmor. Men naar han har det færdigt, er det kun en død Form; skrab lidt af Maleriet, og da er dets Skønhed borte; bræk en Arm over paa Statuet, og vi se kun et spoleret Stykke Arbejde. Men tag derimod et Menneske, og borttag Skindet, og der er alligevel Orden og Skønhed; tag saa Kødet bort, og der ses alligevel kunstigt Mesterværk, og Benene og Kødet,

Musklerne, Blodaarerne, Nerverne, Lungerne, og ikke at glemme de forskellige Sansers Følefinhed, alle vidne om den højeste Kundskab, Eftertænkning, Visdom og Magt, saa langt højere end Menneskets, som Himlen er ophøjet over Jorden.

Vi se Guds Almagt, Visdom og Herredømme tilkendegivet i den Styrke, nogle af de største Dyr besidde, og ligeledes i den Finhed og Delikatesse, andre ere skabte med; og medens vi beundre Elefantens overmaade Styrke, ere vi ikke mindre forundrede over mange af de smaa Insekters Skønhed og Finhed i Form og Farver. Guds Forudvidenhed og Dømmekraft ses lige saa tydelig i Sammensætningen af Ben, Kød, Muskler, Aarer og Fordøjelsesredskaberne af de allermindste mikroskopiske Dyr, som i Skabelsen af en Hest, Rhinoceros, Elefant eller Hval. Jeg kunde ligeledes omtale Planternes Organisation, Urternes, Træernes og Frugtens; deres forskellige Bestanddele og Maader, hvorpaa de drage Næring og hvorpaa de formere sit Slags o. s. v.; men der er allerede nok sagt vedrørende dette Emne. Ingen vil modsige dette. Jøde og Hedning, Sort og Hvid, Kristen og Afgudsdyrker, Filosof og Daare, alle have samme Mening derom. Jeg har kun berørt disse Ting i den Hensigt at fremstille i et klart Lys Menneskets Skrøbelighed og Svaghed; thi i hvilken som helst Retning vi gøre vore Jagttagelser, se vi Almagt, Visdom, Forudvidenhed, Orden, Overvejelse, Skønhed, Storhed og Herlighed. Disse ere Guds Værker og vise hans Kundskab, Evne, Højhed og Intelligens. De vidne om hans Guddoms Magt, og vise i umisforstaaelige Tegn hans alvise Styrelse og den Orden, der hersker i den Del af Skabelsen, over hvilken han har uindskrænket Raadighed.

Vi kunne tydeligt se, at hvad Gud har gjort er vel gjort. Det er ikke udført paa en skrøbelig og uordenlig Maade, men vedbliver fra Evighed til Evighed at bære Skaberen, Jehovas Præg. (Fortsættes.)

Sankt Pauli Levnedsløb.

(Fortsat fra Side 77.)

Skibet laa 7 Dage ved Tyrus. Dette gav Paulus Tid til at besøge Kirken der. Hans Venner søgte at overtale ham til ikke at gaa op til Jerusalem paa Grund af den Fare, der truede ham fra hans Fjenders Side. Men ligesom hans Herre, der ogsaa var i Fare, besluttede han med Bestemthed at gaa derop, i den Tro, at Herren havde kaldet ham dertil. Ligesom ved Miletus var der et Møde ved Strandbredden. Lukas beretter saaledes derom: „De ledsagede os alle med Hustruer og Børn til udenfor Staden, og vi faldt paa Knæ paa Strandbredden og bade".

Paulus fortsatte sin Søreise til Ptolomais (St. Juan d' Acre); her endte den. Fem og tredive „Miles" ad Vejen, der ligger ved Foden af Mount Carmel, bragte ham til Cæsarea. Her bad hans Kristne Venner ham om ikke at vove sig til Jerusalem; men han svarede dem med disse mærkværdige Ord: „Hvad gøre I, at I græde, og plage mit Hjærte? Thi jeg er rede, ikke aleneste at bindes, men ogsaa at dø i Jerusalem for den Herre Jesu Navns Skyld." Han blev saaledes ledet og opmuntret af sin Herre.

Han saa den Haand — som de ej saa —
En stille Røst tillige;
Den bød, med Vink, ham did at gaa —
Ej lod ham Vejen vige.

Vi kunne tænke os, at han gentog, hvad han sagde i Miletus: „Og nu se, tvungen af Aanden, drager jeg til Jerusalem, og veed ikke, hvad mig der skal vederfares; uden at den Helligaand vidner i hver Stad, og siger, at Baand og Trængsler bie paa mig. Men jeg agter intet, holder og ikke mit Liv selv dyrebart, paa det jeg kan fuldkomme mit Løb med Glæde, og den Tjeneste, som jeg haver annammet af den Herre Jesu: at forkynde Guds Naades Evangelium". Tre Dages Vandring bragte Paulus til Jerusalem, og saaledes endte hans tredie Missionsreise.

31. Kapitel.

Pauli sidste Besøg til Jerusalem var paa den Aarstid, hvorom David sang til Herren: „Du kroner Aaret med dit Gode, og dine Fodspor drype med Fedme .... Dalene ere skjulte med Korn; de raabe af Glæde; ja de synge". Titusinder Pilegrimme fra alle Dele af det hellige og fra fjerne Lande samlede sig der til Pinsefestens Højtid. Gaderne og Hustoppene vare fyldte af Mennesker. Mount Moria var bedækket med Telte; mangen ung Mand var paa sit første Besøg til Jerusalem, begejstret og fuld af Glæde. Nogle vare paa deres sidste Besøg: blandt disse var Paulus. Claudius Lysias var romersk Høvding i Jerusalem og han havde mange Soldater i Fæstningen Antonia, ved Siden af Templet.

Efter sin Ankomst til Jerusalem synes Paulus at have tilbragt den første Aften hos Disciplene. Den følgende Dag overværede han et Møde af Kirkens Embedsmænd, under Præsidium af den ærværdige Apostel Jakob. Paulus og Brødrene, der vare komne med ham, bleve modtagne med Kysset, som var det almindelige Tegn paa de Kristnes Kærlighed. De Penge, de havde medbragt for de lidende Kristne i Jerusalem, bleve overrakte, og Paulus holdt en Tale, hvori han fortalte, hvad han og hans Brødre havde udrettet blandt Hedningerne i de forløbne fire Aar. Med hvor dyb en Intereresse de maa have lyttet til

hans Fortælling om de Farer og Prøvelser, han havde gennemgaaet, dog mere om hans Missionsvirksomhed, hvilken Gud havde tillagt sin Velsignelse, og bortvendt Folk fra Afguderi, og ligeledes om de Menigheder han havde besøgt.

Han tilbragte den følgende Dag blandt sine kristne Venner. Hans Ophold i Jerusalem rygtedes snart blandt hans Fjender, ikke alene dem fra forbigangne Aar, men ogsaa nogle fra de Steder, hvor han nylig havde vandret. De vare endnu fulde af Had og Hævn. En Dag „saa Jøderne fra Asia ham i Templet og oprørte alt Folket, og lagde Haand paa ham og skrege: I israelitiske Mænd, hjælper! dette er det Menneske, som allevegne lærer alle imod Folket og Loven og dette Sted". Disse falske Beskyldninger vakte stor Uro blandt Jøderne. Paulus, der uden Tvivl var det helligste Menneske i Templet paa den Tid, blev slæbt ud derfra af en rasende Pøbelhob.

I Cæsarea havde Paulus erklæret sig villig til ikke alene at blive bunden, men ogsaa at dø i Jerusalem for Jesu Kristi Navns Skyld. Timen var nu kommen, at han skulde blive bunden, men ikke at han skulde dø i Jerusalem. Templets Døre, der vare aabnede for Gudstjenesten, bleve nu lukkede imod Pøbelen, saa at den hellige Gaard ikke skulde blive besudlet med Blod. Paulus blev med Grovheder ført fra den ene Gaard til den anden. Romerske Soldater, der stod Vagt i Kolonaderne, begyndte straks at standse Oprøret, og sendte hastig Bud efter Guvernøren Lysias. Denne løb ind i Gaarden med Sværd i Haand, og Pøbelen holdt da op med at prygle Paulus. Lysias tog ham nu, og befalede ham at lade sig binde med to Lænker. Atter var han nu bleven „en Fange for Kristi Skyld". Han blev af denne ophidsede Pøbel i Hast dreven hen til Kasernen i Fæstningen. Medens han blev ført op ad en Trappegang, blev han løftet fra sine Fødder og baaren paa Skuldrene af Pøbelen, medens de raabte: „Bort med ham!" — en Gentagelse af de samme Ord, Jøderne udraabte, da Frelseren blev fremstillet af Pilatus for en lignende Pøbel. I denne Forvirring tænkte Lysias maaske, Paulus var den foregivne Messias, en Ægypter der havde bedraget mange og gjort et Oprør, hvilket Felix havde dæmpet ved at dræbe fire Hundrede af dem, medens deres Leder undslap. Lysias spurgte Paulus: „Er du ikke den Ægypter?" Paulus svarede, at han var en Jøde fra Tarsos, sigende: „Jeg beder dig, tillad mig at tale til Folket?" Lysias, tilsyneladende forbavset ved hans Nærværelse, tillod ham. (Fortsættes.)

Mærk! Vi udbede os af vore Læsere saa mange „Skand. Stjerne" Nr. 1 af denne Aargang (1. Januar 1907) som mulig indsendt til Kontoret i Korsgade 11 mod Udbetaling af Bladets Pris. En Pakke af dem gik nemlig tabt ved Dampskibets Undergang.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Fredag den 15. Marts 1907

Senator Reed Smoots Sejr.

De Sidste-Dages Hellige overalt i Verden, saa vel som mange andre Folk, der have interesseret sig for den Strid, der er bleven ført i flere Aar over Utahs Senator, Reed Smoots Sag i de forenede Staters Kongres, vil glædes ved at høre, at Sagen blev afgjort den 20. Februar ved Afstemning, hvor 43 stemmede for at han var berettiget til sit Sæde i Kongressen, og 27 stemmede imod ham.

Denne højagtede Mand blev af Utahs lovgivende Forsamling paa lovlig og sædvanlig Maade valgt til en af de Forenede Staters Senatorer. Han blev udnævnt af det republikanske Parti i Staten, der bestaar baade af Mormoner og Ikke-Mormoner, og Valget var frit og regelmæssigt. Der har ikke været den mindste Beskyldning fremført for Uregelmæssighed eller Underfundighed, eller for noget, som i mindste Grad kunde anses som Uærlighed vedrørende Valget. Hans Creditiv blev retsmæssig undertegnet efter Lovens Fordringer, og det blev paa enhver Side indrømmet, at han besad alle de Egenskaber og Berettigelser, Loven fordrer af en Kandidat.

Da han indstillede sig i de Forenede Staters Senat for at aflægge sin Ed som udnævnt Senator, blev han imødekommet af en Protest fra nitten Personer, der foregav sig at repræsentere en vis Klasse af Utahs Befolkning, og disse forelagde som Grund til deres Protest, at Hr. Smoot var en Apostel i Mormonkirken, og var derfor i en vis Grad ansvarlig for alle de Forbrydelser, den Organisation beskyldes for. Han blev dog tilstedet af god Grund at tage sit Sæde, og Ansøgningen blev overrakt Komiteen over Rettigheder og Valg. Derefter fulgte en langvarig og kedsommelig Undersøgelse, der varede i mange Maaneder, og blev ført af de bedste Sagførere paa begge Sider. Hovedformaalet med denne Indsigelse var sandsynlig at bringe Forsmædelse over Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige — Mormonkirken, som den almindelig kaldes, i hvilken Hr. Smoot staar som Medlem og Apostel — og for at give en Lejlighed til Indførelse af de mange skrækkelige Rygter, og opsigtsvækkende Historier om Mormonerne, der have gaaet Omgangene i de mindre paalidelige Blade og Skrifter, og som ere blevne udtordnede af Prædikestole. Vidner bleve fremkaldte fra Utah og andre Steder, hvilket har kostet Regeringen store Pengesummer. Apostater og Kirkens edsvore Fjender tillodes at udspy deres Gift mod Kirken. Skrevne Ind-

sigelser fra mangfoldige Modstandere modtoges af Komiteen, og en grundig og nøjagtig Undersøgelse blev gennemført, men enhver fremlagt Beskyldning blev besvaret af Senatorens Forsvarere til hans Gunst; og Resultatet blev, at der intet blev bevist imod ham, der i mindste Maade kunde forringe hans Karakter eller gøre ham uskikket til at beholde sit Sæde i Kongressen.

Det Rygte, at han var Polygamist, var udspredt vidt og bredt. Det begyndte med et edsvorent Vidnesbyrd af en Methodistpræst og blev med Tillæg gentaget af presbyterske Prædikanter, hvorfra det vandt Tiltro hos en stor Del af de Forenede Staters Befolkning, uagtet de klareste Beviser derimod fremførtes og bekendtgjordes. Udraabt, som det blev fra Prædikestolen og Pressen, vakte dette Rygte en saa stærk Modfølelse hos den religiøse Del af Folket, at Andragender underskrevne af mer end en Million af Nationens religiøse Kvinder strømmede ind til Senatet bedende om Senator Smoots Udvisning. De bragtes ind i Senatet Ton efter Ton, og Almenhedens Følelse steg til en høj Grad af Forbitrelse derover. Men de Forenede Staters Senat er et roligt og betænksomt Raad, der ikke gerne lader sig forurolige af Lidenskab eller Opraab, og derfor blev Sagen betænksomt undersøgt med det Resultat, at endog Oppositionen, haard som den var, og ivrig som nogle paa dens Side viste sig at være, tilstod, at Senator Smoots Karakter var uantastelig, og at de Beskyldninger, der fra den Side tillagdes ham, vare aldeles uden Grund.

Resultatet af Undersøgelsen er en fuldstændig Modbevisning af Beskyldningerne, baade imod ham selv og den Kirke han hører til, hvilket enhver let maa kunne se. Dette giver Anledning til Glæde og Gratulation blandt hans Samfundsfæller og alle, som elske og opholde baade den religiøse og borgerlige Frihed overalt i Verden. Det er en Anerkendelse af borgerlig Rettighed over en Flok ufornuftige sekteriske Oprørsstiftere, der hverken bryde sig om Lov eller Ret. Det er et stærkt Slag paa Hovedet af hans Æreskændere, baade de religiøse og verdslige, i Særdeleshed de skalkagtige Politikere, der have søgt at vinde Berømmelse og Rigdomme ved at smigre for den tankeløse Mængdes Lidenskab.

Store Pengesummer ere blevne indsamlede for at sikre Senator Smoots Udvisning, og ingen har draget Nytte af disse Penge, uden dem, som har solgt deres egen Ære og Agtelse for derved at vinde verdslig Mammon ved at føre en uretfærdig Sag. Deres virkelige Belønning vil komme til dem ved den højeste og guddommelige Domstol, der ligger i deres Fremtid. Vi prøve ikke paa at dølge vor Glæde over det endelige Udfald af denne lange Diskussion, og vide at mange Tusinder af gode Mennesker, der ikke bekende den samme Tro som vi, forene sig med os deri, saavel som med de Sidste-Dages Hellige alle-

vegne under Himlen. Vi anerkende Herrens vise Styrelse i denne vigtige Sag, og prise ham, fra hvem alle Velsignelser flyde til os.

C. W. Penrose.

Ankomst og Beskikkelse. Den 6. Marts ankom følgende Missionærer fra Zion i god Velbefindende og beskikkedes til Arbejde i Missionen: Christen Andersen fra Monroe til Aalborg Konference og Niels Larsen fra Salt Lake City til Københavns Konference.

Afløsning. Ældste Ole Peter Petersen fra Aalborg rejser hjem til Grover, Wyoming; og Charles Andersen fra Aalborg til Independence, Idaho. De sejlede med Dampskibet Cimric fra Liverpool den 14. Marts.

Dødsfald. Bikuben melder, at Broder Jens K. Jensen, født den 19. Juni 1827 i Hørmested Sogn, Hjørring Amt i Danmark, afgik ved Døden den 23. Januar 1907 i Grover, Uintah County, Wyoming. Begravelsen fandt Sted i Hyrum, Cache County, Utah den 27. Januar. Broder Jensen blev døbt 1877 i Sindal, Hjørring Amt og emigrerede til Utah 1882. Han efterlader en stor Familie bestaaende af 9 Børn, 58 Børnebørn og 10 Børnebørns Børn. Han var en trofast Kæmpe for Sandheden og døde i Haab om en herlig Opstandelse.

Frygt for Døden.

I en Artikel i „North American Review" fortælles der om en Mangemillionær, at han i sine sidste Leveaar var helt betagen af en Skræk for Døden. Ingen turde omtale Død eller nævne Ordet i hans Nærværelse. Det siges at hans Sekretær, før han overrakte ham Aviserne, maatte klippe ud alt, hvad der omhandlede Død, og hans Bestræbelser paa at undgaa Tanken om den uundgaaelige Skilsmisse fra sine Rigdomme blev til en hel Galskab. Men da hans Timeglas var udrundet, maatte han gaa herfra ligesom den fattigste. Elendig gik han i sin Grav, hvor han ikke bruger mere Plads end Tiggeren, som ligger begravet i Nærheden. Det siges, at en meget rig Mand i Dag har den samme Frygt og Bæven for Døden, ja i den Grad at, da han hørte om sin Moders Død, vilde han ikke engang gaa ind i Værelset, hvor hun laa.

En vis Frygt for Døden er naturlig for alle levende; Døden anses som en Fjende. Men der er stor Forskel paa Frygten for den. Nogle frygte Døden, kun som Børn frygte for at gaa igennem en mørk Gang fra den ene Stue ind til den anden i Huset. Andre have Grund nok til

at frygte. Til dem er Døden Begyndelsen til evig Ulyksalighed. Mange rige Mænd have handlet saaledes, at deres Skræk gøres værre formedelst deres egen Samvittigheds Bebrejdelser. De have maaske opnaaet deres jordiske Besiddelser, deres Rigdom og Ære ved mange uretfærdige Gerninger. Maaske deres Penge ere blodbestænkte eller vædede med Enkers og Børns Taarer. De have maaske været egenkærlige hele deres Levetid, og ligesom den rige Mand i Lignelsen have forsømt at skaffe sig Venner i Stedet for det forgængelige „Mammon"; og derfor er den næste Tilværelse for dem som en mørk og afskyelig Tomt, hvor de frygte for at komme hen.

De imødese med Frygt Tiden, da de maa tage Afsked med deres gyldne Dynger og herlige Paladser, eftersom de aldeles ikke have noget i Vente hinsides Graven. For dem ser Fremtiden mørk ud; ingen eneste Lysstraale opliver dem — kun tykt Mørke og Fordærvelighed. Intet Under at Frygt for Døden har nedslaaet saa mange saadanne, Sjæle, som have gjort sig „Mammon" til sin Gud!

Det er den sande Kristnes Anskuelser om det tilkommende og hans Kundskab derom, der bortjager al Frygt for Døden. Ifølge den sande Lærdom er Døden ikke nogen virkelig Afbrydelse paa Livet. Det er som at stige over en Flod og kommme paa den anden Side. Gamle Erindringer, samme Kærlighed vedvarer. Maaske finde vi nye Venner paa den anden Side, men de tilsidesætte ikke de gamle. De, som dø i Herren, og gaa over paa den anden Side af Sløret, ere ikke alene. De ere sammen med andre Elskte, og ere i godt Selskab. Efter Bibelens Sprog har Gud aftørret hver Taare af deres Ansigter, og „der er ikke mere Død, ejheller Sorg, ejheller Skrig; ejheller Pine skal være mere, thi det første er veget bort". Himmelske Væsener omgaaes og undervise dem. Det er saadanne Anskuelser om det tilkommende Liv, der bortjage enhver Frygt, og give Lys i Dødsdalens Skygger. (Deseret News.)

De bo i Glashuse, men kaste dog Sten.

Der skrives meget i Aviserne i disse Tider, øjensynligt i den Hensigt at bekrige Mormonismen og rette fornyede Angreb mod den. Den gamle Slange er endnu ikke død, men vedbliver med at lægge sine forskellige Planer for at forhindre Herrens Værks Fremgang. Som et Middel fremstilles endnu af og til Spøgelset af de forlængst udslidte Historier, som om disse endnu kunde benyttes til at bedaare enfoldige, uvidende og overtroiske Sjæle med. Men undertiden fremkomme ogsaa nye opdigtede Historier saa aldeles blottede for Sandhed, at ingen med sund Fornuft kan tro dem. Forfatterne synes i disse Tilfælde at have

mistet al Dømmekraft om, hvor stor en Dram af deres Sammenblanding Folk kunne sluge, uden at vende Maven imod det og spy.

Vort lille Tidsskrift, er ikke bestemt til at befatte sig med urene Sager, men benytter hellere sine Spalter til det, som er belærende og opbyggende for de Hellige og andre, som elske Sandhed. Men endog for nogle af disse kunde det synes forunderligt, at vi bestandigt skulle tie og taale alt, hvad der siges og skrives imod vor Lære, og de mange falske Beskyldninger, der tillægges vort Folk. Derfor kan det maaske være taaleligt, om vi en Gang imellem gøre Modstand, naar Skinhellige og Gudsbespottere gaa os for nær paa Livet, saaledes som det har været Tilfældet i den senere Tid.

Adskillige Avisskrivere, blandt hvilke vor velbekendte Skandalebrygger i Aarhus, have slaaet sig sammen med enkelte andre i København og Omegn for at give Mormonismen et haardt Stød igen. Den har taalt mange saadanne Stød i sin 76aarige Tilværelse, og frygter ingen af dem i Dag. Som et Folk have vi roligt og fredeligt gaaet vor stille Gang; thi Mormonismens Udbredelse er et Fredens Budskab til Menneskene: „Fred paa Jord, Guds Villie ske!" Ikke destomindre kunne vi, ligesom en forjaget Kat, skyde Ryg, og hvæse, og ikke umuligt sætte Kløerne til. Ja, efter hvad der i den senere Tid er skrevet om os i Aviserne, hvilke aldrig tillade os Plads i deres Spalter til Forsvar, kunne vi udbede os vore Læseres Tilladelse til for et Øjeblik at trække Vanterne af, for mere føleligt at kunne behandle en Gruppe Hyklere, der foregive sig at være Sandheds og Retfærdigheds Forsvarere. O, I Øjenskalke, det er ikke fordi I tro at gøre Gud en Tjeneste dermed, at I belyve og beringe det Folk, der i alt, hvad der er dydigt, elskværdigt, prisværdigt og godt, staar eder langt overlegen; og at I forsøge at rejse Haarene paa eders Avislæseres Hoveder med eders løgnagtige Fabler, der, om de endog indeholdt en større pCt. Sandhed, vilde være intetsigende sammenstillet med de Forbrydelser, I se gennem Fingre med i eders daglige Omgang med eders kristne Trosfæller. I sluge som en lækker Bid, hvad eders Kolleger i Amerika have udspyet af deres fordærvede Svælg — Enkeltheder, I tænke I kunne give Udseende af Skam og Skændsel, medens eders egne Kar ere fulde af Raadenhed, og forpester den ganske Kristenhed med Stanken af eders Vederstyggeligheder. I rage op i eders gamle snavsede Løgnehistorier, der forlængst have gaaet Omgangene i Datidens Aviser og forfejlet deres Øjemed, det at standse Mormonismens Fremgang. Tag nu, til Eksempel, disse sidste Krøniker — om „stakkels Kvinde", om „Pigebarn som Slavinde", og om en Familie, der havde bygget sig Luftkasteller om Utah, og ved sin Ankomst ikke fandt dem der som selv forestilt — stil disse „Træk" paa Mormonernes Side og kram dem ned i eders Læseres og Tilhøreres Struber for Sandhed, om I kan; og saa paa eders egen Side sæt

Pastor Hermans Skændsel i Utah for nogle Aar siden, da han i sin Kirke med Vold først mættede sin sataniske Horelyst paa to Piger, og derefter for at sikre sig Forbrydelsen uopdagelig, saa at han kunde vedblive i Præsteforretningen, koldblodig dræbte dem, skar deres afsjælede Legemer i Stykker, bar dem ned i Kælderen, hvor han da brændte dem i en Hedeovn, saa godt han kunde. Forbrydelsen opdagedes tilfældigvis, men Forbryderen flygtede til et fremmed Land, hvor han muligvis endnu virker som Sjælesørger. En anden i San Francisco gjorde sig skyldig i samme Forbrydelse i en Kirke, hvor han forførte en Kvinde, dræbte sit Offer i Kirken, bar Liget op i Taarnet for der at skjule det, til han paa bedre Maade kunde faa det gemt. Denne blev mistænkt, anholdt, forhørt og dømt skyldig, og efter nogle Aars Sagførelse maatte bøde med Livet ifølge Loven.

Men vi behøve ikke at gaa saa langt bort fra Danmarks Dør for at finde Tilfælde af Præster anklagede for Horeri. Men hvorfor netop søge efter Præster for den Slags Forbrydelser? Er ikke Landet fuldt af Horeri og uægte Børn? For nærmere Oplysning herom læs Landets Statistik. Mon ikke vore Avisskrivere kunde finde Utugt og Forbrydelser nok i København og andre Stæder at henvende deres Opmærksomhed og kristelige Arbejde paa? Mon ikke disse Anklagere selv anse offentlige og private Skøger som nødvendige i det moderne borgerlige Samfund, som jo er overmaade kristent tillige? Mon ikke mange af dem have Kærester i Smug og kaste Sløret over Ægteskabskontrakten? Mon ikke de anse Drikkehuse og andre Buler, hvor Ungdommen fordærves i deres „Teens", som uundværlige Nødvendigheder? Se paa Billedet og saa se os stift i Øjnene, og nægt disse Fakta, om I kan. Nej, skam eder hellere, og lad Øjnene synke over eders Skinhellighed!

O, I Daarer, hvor tør I prøve paa at slukke det Lys, Herren har sendt til at skinne for eder? Hvor tør I dog fremture med at bedaare dem, som troskyldig fæste Lid til eders afskyelige Løgne og Bedragerier? Herrens Vrede hænger over eders Hoveder, og I ville visseligen, naar I have naaet hans Langmodigheds sidste Punkt, komme til at føle hans retfærdige Straf for eders Udaad! Dagen stunder til, da I, modne i eders Utugt, ville blive bundne i Knipper og kastede i den evige Ild, medmindre I omvende eder. Hvem ere I, at I ville maale Arm med Jehovah? Vi kunne undres over Herrens Taalmodighed med eder. Ofte have vi advaret eder mod at bestride Herrens Værk og forfølge hans Folk. Eders Anstrængelser ere forgæves. Mormonismen kan ikke omstødes af Mennesker; den har overlevet al Verdens Modstand lige fra sin spæde Alder til i Dag under Guds Varetægt. Ere I saa skrækkelig blinde, at I ikke kunne se det? Se I noget Tegn paa Svækkelse hos den? I slaa med Armene efter den uden at række den, og eders Anstrængelser og Slag i Luften tjene kun til eders egen Svækkelse. F. Christensen.

Zion, de Helliges Hjem.

(Fortsat fra S. 79.)

Hovedstaden og andre Stæder og Byer.

Hovedstaden, Salt Lake City blev grundlagt 1847. Den, hvis Navn i alle tilkommende Tider vil staa nærmest i Forbindelse med dens Grundlæggelse, ligesom det hidtil har gjort, er Brigham Young. Det var hans Visdom og Dømmekraft — hvilken blev given ham af Herren som hans Folks Leder — der var den aldrig svigtende Magt paa den mærkværdige Vandring over de sporløse Sletter fra Missourifloden til Kysten af den verdensberømte Saltsø, der ligger mellem Klippebjærgene og det stille Hav. Det var ham, der planlagde i Enkelthederne alt, hvad der var af Betydenhed paa denne enestaaende Pilegrimsrejse. Det var ham, der ikke tillod nogen af sine Planer og Bestemmelser at slaa fejl, ham der overvandt enhver Hindring, der fra Tid til anden kunde staa ham i Vejen for at fuldføre sine Hensigter. Og ham var det, der efter Pioneerernes Ankomst til Amerikas forjættede Land, planlagde de „Helliges Stad".

Ved sin Ankomst til Saltsø-Dalen i 1847 saa han straks, at der var Udsigter til, at en stor Stad vilde blive bygget der, hvor han med sit lille Rejseselskab slog Lejr og begyndte Bosættelsen. Ifølge den Ide, enten den nu stammede fra hans egen Langsynethed, Inspiration eller Aabenbaring, planlagde han Stadens Beliggenhed, Omfang og tilkommende Trang, og anlagde den, efter en overordentlig stor Maalestok i store Kvadrater paa ca. otte Tønder Land hver, med 132 Fod brede Gader imellem, der løbe paralelle med Jordens Bredde- og Længdegrader. Der pløjedes og gravedes Vandledninger ved hver Side, der saaledes adskille brede Fortove fra Kørevejene, og ved disse Vandrender plantedes saa snart som muligt Skyggetræer, der nu med deres løvrige Toppe næsten skjule den største Del af Stadens Huse, og laane kølig Skygge om Sommeren til Fodgængere. Nu kan enhver se Nødvendigheden af disse brede Gader og Fortove, da der i de fleste af dem er anlagt elektriske Sporveje, Telegraf- og Telefonlinier, og Færdselen tillige er meget stor med Lastvogne, Kareter, Cykler, osv. Mange af disse store Kvadrater ere siden blevne gennemskaarne af mindre Gader, for at begunstige Forretningsførslen, og drage større Udbytte af Byggegrund, der nu staar i høj Pris.

Stadens Bestyrelse saa tidlig Kommunens Trang for Skov og Haveanlæg og gjorde de bedste Forberedelser for disse, der stod til deres Raadighed, og med Tiden plantedes der Træer i Titusindvis baade for Skygge og Frugt, hvilke i Dag særlig paaskønnes af Rejsende, der besøge Staden. I Dag findes der dejlige Anlæg med Græsplæner, Alleer, Gange og Springvand, ligesom i de langt ældre Stæder i Verden.

Ved den store Saltsø findes nu nogle af Verdens berømteste Badeanstalter, blandt hvilke Saltair er den største, og andre Steder findes varme mineralholdige Sundhedskilder, hvor Badeanstalter ere opførte. Saltair har en af de største og bedste Dansehaller i hele Verden og en Restauration, der gør Omsorg for sine mange Tusind Besøgende om Sommeren. Tidlig blev der gjort Omsorg for Stadens Sanitet og Vandets Fordeling og Ledning til hver Bolig og hver Mark. Stadig voksede enhver Drift lige fra Begyndelsen; men da Union Pacific Jernbanen i 1869 blev fuldført, og derved gjorde Forbindelse mellem Nordamerikas Øst- og Vestkyst med Utah som Mellemled, skred Handel og Industri frem med stærke Skridt, som ogsaa mange Indvandrere bosatte sig i Utah, hvor der gaves mange Lejligheder for Kapital at sikre sig rigt Udbytte. I Dag er Salt Lake City Midtpunkt og Forretningscentrum for en hel lille Verdensdel, saa at sige, paa mange hundrede Miles i alle Retninger, og kan nu prise sig lykkelig over Brigham Youngs forunderlige Langsynethed og Forberedelse paa Stadens Vækst og Velstand. Dens brede Gader ere ikke længer for brede for den store Færdsel. Staden antages at have 80,000 Indbyggere; den er saa at sige det pulserende Hjærte for et Net af Jernbaner, der aarlig spredes og bliver tættere. Den kan med Rette prale af sine mange prægtige Bygninger og andre Seværdigheder, blandt hvilke kunne nævnes de Helliges store Tempel af haard hvidgraa Granit, „Assembly Hall", af samme Sten, det verdensberømte store Tabernakkel — en Kæmpe-Hal med sit Kæmpe-Orgel — det prægtige Raadhus, dens mange Kathedraler, Kirker, Universitet, Skolebygninger, Theatre, dejlige Villaer og Haveanlæg, og ikke mindst dens fortrinlige Vand- og Drivkrafts-Anlæg. Mange af disse Pragtbygninger ere opførte af forskellige Slags Sten hentede mange Miles borte fra Bjærgenes Klipper og tilhuggede efter Nutidens bedste Kunst. Saaledes findes der hvid og graa Granit, Marmor, rød, graa, blaa og brun Sandsten, hvid Oolit, mangefarvede Onyx og andre. En prægtig katolsk Kathedral er næsten fuldført i smuk Stil.

Der er Liv og Bevægelse i Hovedstaden, der ligger i en Krumning af Bjærgkæden, hvis høje Toppe rage op mod Skyerne paa dens østlige og nordlige Sider. Mod Syd og Vest ligger den store frugtbare Dal udspredt mange Miles, tæt bedækket med Byer, Farme, Landsteder, Smelterier, osv., der ere tydelige Tegn paa Velstand og Drift. Smelterierne regnes blandt de største i Verden, og Minerne, der forsyne dem med Erts, ere blandt de mest indtægtsbringende.

Næststørst i de Helliges Land er den trivelige Stad, Ogden, der har meget tilfælles med Hovedstaden og ligesom denne er et Centrum for Jernbanerne, der krydse Utah i alle Retninger. Den er beliggende 38 Miles nord for Salt Lake City, hvor den smukke Flod, Weber ender sin brusende Karriere gennem Wasatchbjærgenes grandiøse Kløfter, og

nu sagtner sig for ligesom ængstelig at nærme sig „det døde Hav". Den har et elektrisk Anlæg, der har kostet 6,000,000 Kroner, en stor Sukkerfabrik og mange mindre Fabrikker, Maskinværksteder og alle de andre vigtige Ting, der høre til en stor og trivelig Stads bedste Interesser. Uden Tvivl ligger der ogsaa for denne interessante Stad en stor Fremtid.

Blandt de andre store Byer ere Provo, Logan, Brigham City, Springville, St. George, Lehi og mange flere nævneværdige. De ligge mellem udstrakte veloptdyrkede Marker og Frugthaver, med Gaderne i lige Retning med Syd og Nord, Øst og Vest, anlagte efter samme Mønster som Hovedstaden med Alleer af Skyggetræer osv. Park City, Bingham, Eureka, Stockton, Alta, Mærysvale og mange andre ligge højt i Bjærgene blandt Minerne. Alle Utahs Byer ere vel forsynede med moderne Skolebygninger, Kirker, Theatre, Raadhus og Forretningshuse. Boligerne ere byggede i mange Slags Stil efter Smag og Behag, og i hver By findes smukke Villaer og Haver. Elektrisk Belysning er ogsaa anbragt i mange af dem, og ligeledes baade lange og lokale Telegraf og Telefonledninger. Disse Ting kunne dog siges at være endnu i deres spæde Alder, men stadig vokse til. Hver By har ogsaa sin politiske eller kommunale Bestyrelse, der vælges ligesom i andre Lande, med den Forskel, at Kvinderne tillades lige Stemmeret med det mandlige Køn.

(Fortsættes.)

Missionærernes Rapport for Februar 1907.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Charles C. Nielsen	Aalborg	25	5202	542	3942	1189	83	1		
Anders P. Nielsen	Aarhus	20	6636	626	4558	873	89	2	7	2
Niels L. Lund	København	20	6851	330	4510	668	47	1		
Adolph M. Nielsen	Bergen	19	8102	1045	4400	640	52	2		1
Søren Rasmussen	Kristiania	30	9145	953	7499	1399	103	6	3	3
Mathias J. Benson	Trondhjem	22	1456	369	1062	397	42			
Totalsum for Missionen		136	37392	3865	25971	5166	416	12	4	6

Indhold:

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).